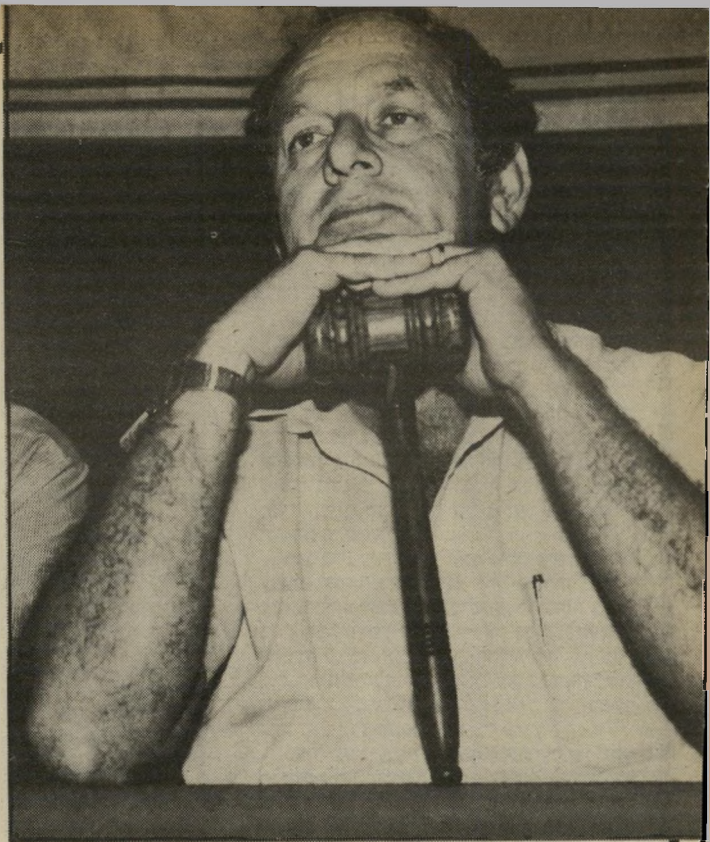

דן תיכון הוא עסקן אפור. אשתו, לודמילה, היא אשה בעלתנית, המושכת תשומת לב בכל מקום. היא עמלה למענו בלי הרף

מקורותיו ולטפחם. דן תיכון מעולם לא פנה לעיתונאי בעקיפין, ולא רץ אחריו, כדי לקבל כיסוי. יש לו יותר מדי כבוד עצמי, ובהקשר הזה זה לא טוב. גם אני מעולם לא הומנתי עיתונאי הכיתה, אפילו שכמה מירידיי הם עיתונאים, כדי שיראינו, דרר-אגב, את בעלי. ההפסד הוא של דן תיכון. אני יודעת!

“אני מדברת, הוא מחליט!”

אך לודמילה אינה עומדת מן הד. לגמרי לא. למשל: בישיבת המרכז במפלגה הליברלית, לפני כשנה, עת החלו לדון על ליכוד הליכוד או פירוקו, נלחש שמה של לודמילה מפה לאוזן, כדמות שמשכה בחוטים מאחורי הקלעים. רק בזכותה (או בעטיה — תלוי בזהות המרכלים), אומרים, נמנע פיצוצה של הישיבה. דן תיכון, שניהל את הישיבה, הפסיקה לפתע, כתוצאה מלחץ מאטיבי של פיתקיהוראות מירי יצחק מודעי.

לודמילה

שיטה זאת החכיבה במיוחד על מודעי, עיצבנה את תיכון, והוא נטש את הבימה בדרך החוצה, כשלודמילה דולקת בעיקבותיו, ועשרות זוגות עיניים סקרניות אחריהם.

אחרי הסתדרות קצרה בין בני-הזוג תיכון, כשלודמילה היתה, כמוכח, הדוברת הראשית, חוסל המשבר. תיכון-הבעל חזר וניהל את הישיבה, ואילו הלשונות הרעות כמפלגה הפיצו כי “לודמילה הורתה לו לחזור...”

לודמילה עצמה אינה מבינה מניין נובעת התמונה המעוותת של יחסי הכוחות במישפתת-תיכון.

אלה שטויות! פשוט, דן היה מאור חולה בזמן שהתנהלו הבחירות לכנסת. החלטתי לשמור זאת בסוד, כי הרי יודע מה קורה לפוליטיקאי שמפיצים עליו שהוא חולה — מחסלים אותו על המקום!

לכן לא רציתי שיידעו על מצבו

המכטים אליה, לא אליו. לשונות רעות אף מלחשות שהיא הישות הדומיננטית ביוג תיכון — הכוח הרחף מאחור את בעלה, הח"כ הליברלי בעל ההופעה האפורה.

היא עצמה מכחישת זאת בנאמנות נשית תקיפה. “לדן תיכון” היא מס' בירה, בקוראה לבעלה בשמו המלא, “אין עיתונות מספקת. הוא לא מדליף, ויש עיתונאים שפשוט בוחרים להתי עלם ממנו.”

בעיני לודמילה, זהו הליקוי היחיד של דן תיכון. הוא מתעמק, כחבר ועדת-הכספים של הכנסת, שעות על גבי-שעות, בלימוד יסודי של בעיות כלכליות. הוא נמנה עם אלה הפותחים את מישכר-הכנסת מרי בוקר. לזה אין הד צביבור. לאחרים, העובדים פחות ממנו, יש זמן רב לתיקשורת. לא, אין לי תלונות. אני מבינה איך פועלת המערכת. עיתונאי חייב לפרגן ל-

אשה גבוהת-הקומה, בעלת השיער הבלונדי האסוף לאחור, נכנסה לחנות המפוארת בשדרה ה' המישית בניו-יורק. היא פנתה אל המוכרת באנגלית רהוטה. זו היססה רק לרגע. ואז השיבה לה ברוסית.

זה קורה ללודמילה (ברוסית: “אהובת העם”) כל הזמן. כשהיא נכנסת למלון הירושלמי בצעדים נמרצים, בשימלה לבנה, אין לאיש ספק לגבי מוצאה — אמארוסיה. עיניה הן תכולות הגדולות מאופרות ככחול תואם, שפתיה מצוירות בשלמות בארום עז. עגילים ומחרוזות משלימים את המראה המלוטש של נובת-הרוסינה יפה. אך לודמילה רחוקה מאוד מלהיות נובת-רוסינה.

לודמילה היא דמות במדיניות הישראלית. כאשר היא נכנסת למינון הכנסת, בחברת בעלה דן תיכון, מופנים

אשת הח"כ: מעיל פרווה, שיער אסוף לאחור

כללית, אין היא מבינה מניין צמח המיתוס אודות היותה הדומיננטית שבין בני-הזוג תיכון. היא מבהירה בשטף, בציעוניות ובסמכותיות, איך נוצר הרושם הזה. למרות ש-דן תיכון הוא איש חזק! לודמילה, בכוח-שיכנועה המופלג: כל אלה המספרים שלודמילה כך

של דן, אך הייתי מודאגת בגללו. הוא איבד הרבה ממישקלו, אחרי תקופה של אישפוז בבית-חולים. כשהוא התרגו על מודעי, רצתי אחריו, כי פחדתי שבמצבו הוא יתרגש ויקח את הדברים יותר מדי ללב. מה פיתאום — אני אמרתי לו מה לעי שותי?”

שלוש פעמים לודמילה: מחובקת עם פסח גרופר, מברכת עסקנים בוועידה, מתלחשת עם פעיל